

ydelse bør behandles på samme måde som tilsvarende ydelser, der betales på privatretligt grundlag.

Udvalget anfører, at der i relation til begrebet »afgift« bør foretages en afgrænsning, således at den foreslåede § 289 a alene omfatter generelle nationale afgifter, der pålægges alle eller visse grupper ud fra en fiskal begrundelse efter faste kriterier, og hvor afgifts-satsen er den samme for alle regulerede. Bestemmelsen skal således ikke omfatte afgifter, der er af mere pønal karakter (eksempelvis parkeringsafgifter eller afgifter, der i medfør af årsregnskabsloven pålægges af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for manglende indsendelse af regnskaber), eller afgifter der har karakter af at være vederlag for en ydelse (eksempelvis kloakafgifter).

Udvalget har endvidere overvejet, hvilke former for nationale tilskuds- og støtteordninger der bør være omfattet af bestemmelsen. Udvalget finder, at det afgørende bør være, om der er tale om tilskud fra nationale offentlige midler til personer eller til virksomheder, der udøves på privatretligt grundlag, mens det ikke kan tillægges betydning, om ydelsen formidles direkte fra en offentlig myndighed eller via et mellemled, der varetager det offentlige interesser. I sidstnævnte tilfælde må det imidlertid forudsættes, at de overordnede tilskudskriterier er bestemt af en offentlig myndighed. Udvalget nævner som eksempel, at tildeling af ikke øremærkede tilskud til en forening, der videregiver beløbet eller dele heraf som øremærkede tilskud til medlemmer, ikke vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Et medlem, der giver urigtige eller vildledende oplysninger til foreningen for at opnå tilskud, vil fortsat kunne straffes efter de øvrige bestemmelser i straffeloven, herunder efter omstændighederne for bedrageri efter straffelovens § 279 over for foreningen.

Udvalget finder endvidere, at der skal være tale om midler, der indgår i statslige, amtskommunale eller kommunale budgetter. Således vil der ikke være tale om midler omfattet af den foreslåede regulering, hvis en offentlig myndighed alene yder bistand til eksempelvis fordeling af en privat gave.

Udvalget bemærker, at en ensartet regulering som den foreslåede på to områder vil indebære ændringer af retstilstanden i relation til nationale midler.

For det første indeholder den nuværende § 289 a i overensstemmelse med kravene i EU-svigskonventionen ikke en forudsætning om, at der skal foreligge en bestemmende vildfarelse. Bestemmelsen kan således anvendes uafhængigt af, om der med svigen er fremkaldt, bestyret eller udnyttet en vildfarelse, der har bestemt den anden til at handle på en måde, der forvol-

der denne person eller andre, som handlingen bliver afgørende for, et tab. En fælles regulering vil således indebære, at et sådant krav om bestemmende vildfarelse ikke længere vil gælde i relation til svig med nationale midler.

For det andet finder den nugældende § 289 a, stk. 2, i overensstemmelse med EU-svigskonventionen anvendelse i tilfælde, hvor EU-midler er udbetalt med rette, men hvor midlerne efterfølgende anvendes i strid med det formål, de var bevilget til. For så vidt angår nationale midler vil sådan efterfølgende uberettiget anvendelse i dag ikke være strafbar, og der vil således med en fælles regulering være tale om en udvidelse af det strafbare område i relation til nationale midler.

Udvalget finder, at det må give anledning til overvejelse, om en sådan nykriminalisering i relation til efterfølgende anvendelse af nationale midler i visse tilfælde vil være for vidtgående.

Der ydes en række tilskud inden for det sociale område. Visse af disse adskiller sig ikke markant fra visse typer tilskud, der ydes af EU-midler, mens der i andre tilfælde er tale om ydelser, der ydes til privatforbrug i bredere forstand, og som i dag formentlig kun forekommer som rent nationale ydelser, eksempelvis konthjælp. Udvalget finder ikke, at sådanne ydelser til privat brug bør være omfattet af den foreslåede bestemmelse for så vidt angår efterfølgende brug i strid med det formål, midlerne var bevilget til. Udvalget foreslår på den baggrund, at denne del af den foreslåede § 289 a ikke skal være anvendelig på ydelser til privat brug.

Udvalget har endvidere overvejet, hvorledes det indbyrdes forhold bør være mellem den foreslåede § 289 a og særlovgivningen på de omhandlede områder.

Udvalget har i den forbindelse peget på, at de områder, der foreslås reguleret af bestemmelsen, ofte er dækket af straffebestemmelser i særloven. Udvalget foreslår, at § 289 a skal være subsidiaer i forhold til sådanne straffebestemmelser, således at bestemmelsen især regulerer det område, der i dag behandles efter bedrageribestemmelsen i straffelovens § 279.

Det foreslås på den baggrund, at det i bestemmelsen angives, at § 289 a kun finder anvendelse, hvis anden lovgivning ikke indeholder en tilsvarende regulering. Udvalget fremhæver, at dette kun skal anses for tilfældet, hvis særlovsbestemmelsen indeholder en fuldstændig, selvstændig straffehjemmel og ikke (udtrykkelig eller forudsat) kun har straffebestemmelser vedrørende mindre overtrædelser, mens grovere tilfælde er overladt til straffelovens bestemmelser.